

Виправдання

Микола Руденко

Даруй вологу, що тремтить на віях, —
Я нею спрагле серце орошу.
То ти свята для мене, то повія, —
І ціле пекло я в собі ношу.

Обурення і радість, і тривога.
І сни, що палять душу наяву...
Моя любов, можливо, не від Бога,
Як світ отой, де я тепер живу.

Люблю нерівно, як горить багаття,
На котре падає нічна роса.
Злились в одно молитви і прокляття,
Болото й небеса.

Ми щедро випили з гіркої чаші,
І нам ще вистачить того пиття...
Та не шкодуй, бо навіть сварки наші —
То прояви життя.

Хай будуть опіки. І ревності, і сльози.
Нам від чужих зітхань — ні вигод, ні пожив.
А хто й на старості собі шукає пози —
Той тільки грав,
Не жив.